

По повод решението на Министерския съвет 1 февруари да бъде обявен за Ден в памет на жертвите на комунизма

Желю Желев

На 17 януари т.г. двамата с президента Петър Стоянов изпратихме писмо до Министерския съвет на Република България с предложение 1-ви февруари да бъде обявен за ден на националната памет за жертвите на комунизма. На този ден през 1945 г. след полунощ са избити от т.нар. Народен съд 150 души, които представляваха елита на тогавашната българска държава. Сред тях има 3 регенти, 22 министри от различни правителства, 8 души царски съветници, 67 депутати, 47 генерали и полковници, 1 професор-медик (става дума за професор Александър Димитров Станишев).

Навярно мнозина ще се запитат защо само избитите от елита ще бъдат споменавани на 01 февруари? Само те ли са жертва на комунизма? Други жертви няма ли?

Основателни въпроси. Жертвите на комунизма са много повече от споменатите 150 души, но ние не знаем кога са избити, къде са избити? Къде са заровени? Ние знаем, че от Черната скала, в Рила, са хвърляни в пропастта стотици хора през септемврийските нощи на 1944 г., но кои са тези хора и защо са хвърляни това не знаем и навярно никога няма да узнаем. Знаем също, че през този период чак до късна есен из околностите на София кучетата са разнасяли човешки крака, ръце, глави, пръсти и т.н.

Всички тези хора, избити без съд и присъда от тройките, които се създават от Компартията по инструкция от Москва, ще си останат завинаги в историята на “безследно изчезналите”, която обаче ще си остане най-многочислената. Тук не може да не бъде цитиран Г. Димитров, който от Москва нарежда на комунистите в София как трябва да се изтребват действителните и потенциални противници на установения вече, с помощта на Червената армия, комунистически режим. “Никой не трябва да бъде

оправдаван, присъдите трябва да са максимални, народните представители и министрите трябва да бъдат пометени с “железна метла””.

С телеграма от 25 септември 1944 г., ЦК на БРП докладва на Георги Димитров: “Готов е законопроект за народния съд. Приета е най-кратката процедура (разбирай: за ликвидация на враговете! Бел.: Ж.Ж.), но докато започне да действа, ще мине известно време. То може да бъде използвано за негласна ликвидация на най-злостните врагове, което се провежда от нашите вътрешни тройки. Контрареволуцията трябва да бъде обезглавена бързо и решително”. До създаването на “народните съдилища”, в които чистката законно трябва да продължи, в България вече са избити 40 хиляди души. От тях -17 хиляди с висше образование и 8 хиляди със средно, от което личи че съвсем целенасочено се избива интелигенцията и образованите хора, т.е. цвета на нацията. През ноември 1944 г. Антон Югов докладва, че вече са арестувани 28 630 души. От 20 декември 1944 г. до април 1945 г. са проведени 135 масови процеса от 68 състава на т.нар. “Народен съд”, из цялата страна. Издадени са 2740 смъртни присъди, които се изпълняват същия ден, и около 1305 присъди доживотен затвор. Всъщност 1400 от смъртните присъди не са били изпълнени, защото в дадения случай осъдените са били убити далеч преди създаването на “Народния съд”. Последният само им оформял постфактум присъдите като законни и основателни..., което от само себе си показва, че това не е бил никакъв съд.

Ще си позволя да направя едно сравнение между броя на смъртните присъди, издадени от т.нар. Народен съд и Нюрнбергския съд. Колкото и невероятно да звучи на Нюрнбергския процес, който като международен съд, създаден да накаже военните престъпници на нацистка Германия за това, че са подпалили Втората световна война, в която загиват 50 милиона души и още два пъти по толкова са пострадали от нея като ранени, осакатени, хора с пречупени съдби и пр., са издадени всичко на всичко 22 присъди, от които 10 смъртни, а останалите 12 с различни срокове затвор.

В същото време малка България, която нито е разпалвала Втората световна война, нито пък е имала потенциала да разпали световна война, издава 2 740 смъртни присъди. Съотношението, както се вижда е чудовищно.

Срещу всяка смъртна присъда, издадена от Нюрнбергския съд в Германия, стоят 274 смъртни присъди, издадени от т.нар. Народен съд в България. Този факт показва, че “Народният съд” нито е народен, нито е съд. Това е една кланица, организирана от българските комунисти с помощта на Червената армия, която е окупираше страната. Трети Украински фронт, веднага след нахлуването си в България със своята 37 армия и своя Механизиран корпус, се разполага в пространството между Ямбол и Стара Загора на изчакваща позиция. Механизираният корпус след не повече от година е изтеглен, за да участва в Белградската операция, но 37 армия остава чак до 46-47 година – време напълно достатъчно, за да бъде ликвидирано всичко, което може да мисли, да говори, да опонира, да критикува, да защитава обществени или национални интереси, да влияе върху общественото мнение. Затова под ножа минават кметове, общински чиновници, директори на училища, журналисти, учители, свещеници, офицери, банкови служители и т.н. Това е огромната група на “безследно изчезналите”, където става дума не за стотици и не за хиляди, а за десетки хиляди хора. И тук много ясно се откроява болшевишкият стил на правене на политика или по-точно казано на разправа с политическите опоненти, независимо дали те са действителни или потенциални, по принципа: “щом не е с нас, е против нас”, следователно, трябва да бъде ликвидиран...

Тук не може да не споменем името на родоначалника на този стил и морал на правене на политика. Става дума за Владимир Илич Ленин – за вожд на Великата октомврийска социалистическа революция, която нито е велика, защото нищо велико не е дала на човечеството, нито е октомврийска, защото се провежда през ноември, нито е социалистическа, защото се прави от комунисти, нито е революция, защото има всички белези на контрареволуция. Ленин, вманиачен в терора, до последния си дъх разпраца грами до ЧК във всички губернии на Русия с единственото съдържание “Разстрелвайте! Убивайте! Не проявявайте малодушие! Не проявявайте мекушавост! Само терорът ще спаси революцията!”

Днес, 90 години по-късно, всички заинтересовани знаем какви са резултатите от тази политика, за да няма нужда от коментар.

На решението на правителството на Герб 1 февруари да се обяви за ден на национална памет, по-точното е да се каже за ден за почитане паметта на жертвите на комунизма, комунистите веднага скочиха. Безпартийният комунист Велко Вълканов в битността си на член на ЦС и почетен председател на Българския антифашистки съюз веднага публикува статия под заглавие “Несръчен опит за ревизиране на историята”, където двамата с Бойко Борисов сме обявени за “ренегати-комунисти”, а Петър Стоянов за “бивш комсомолски секретар” и, очевидно, пак ренегат-комунист, макар това да не е изрично казано. На друго място сме обявени за “политически нищожества” в компанията на Цеца Цачева, Цветан Цветанов, Сергей Игнатов, Николай Младенов и пр.

И след като заклеява Върховния съд на Република България, който по предложение на Главния прокурор Иван Татарчев, на 26 август 1996 г., изцяло е отменил решението от 1 февруари 1945 г., по наказателно дело №1/44, на Първия тринадесетчленен състав на Народния съд и прекратява производството по това дело. Велко Вълканов продължава по-нататък да ни заклеява: “Антикомунистическата истерия, разпалена от ренегатите-комунисти прие нови измерения. След като отрекоха в България да е имало фашизъм, след като оневиниха фашистките военно престъпници (?!), сега антикомунистите решиха, че могат да поставят и знак за равенство между фашизма и комунизма. Едно безнадежно глупаво намерение. Фашизмът и комунизмът са диаметрално противоположни явления. Фашизмът е сам по себе си човеконенавистническа теория и практика. За фашизмът човекът изобщо не е ценност... “....комунизмът сам по себе си е човеколюбие. За него всеки човек е висша ценност, която предопределя поведението на всички социални системи. Той е израз на вековния стремеж на хората към социална справедливост”. Тук съм напълно съгласен с Велко Вълканов. Не може фашизма да се сравнява с комунизма, защото комунизмът е по-завършения и съвършен модел на тоталитарен режим. Затова той е просъществувал по-дълго. Изтребил е многократно повече хора от фашизма.

Преди три години немското издание “Билд” публикува статия под заглавие “Най-големите палачи на човечеството през 20-я век”. Статията беше препечатана в двата най-сериозни вестника у нас – “Труд” и “24 часа”. В нея се прави своеобразна класация на палачите. Тя се оглавява от Мао Дзе Дун, избил 50 милиона китайци, на второ място е Сталин с 40 милиона, третото място се заема от Хитлер със скромните 20 милиона, на четвърто място е Чан Кай Ши с 10 милиона и на пето място Ленин с 4,5 милиона. Тук се изкушавам да добавя към класацията и лидерите на червените кхмери Пол Пот и Иенг Съри, които в малката държава Камбоджа, с население от 6 милиона, са избили 2,5 милиона души, в които влизат 40% от мюсюлманите и цялата интелигенция, до крак.

За всеки, който има очи да гледа и уши да слуша, не може да не му направи впечатление факта, че класацията се оглавява от двама комунисти Мао дзе Дун и Сталин, които заемат съответно първото и второто място, а не от нациста Хитлер, който е избил два и половина пъти по-малко хора от Мао дзе Дун и два пъти по-малко хора от Сталин. Това не би трябвало да се възприема като възхвала на Хитлер. Опазил Господ! Той е също такъв кръвожаден звяр като Мао дзе Дун и Сталин, но работата е в това, че комунистическият вариант на тоталитарен режим е по-завършения и съвършения. За разлика от фашисткия той обхваща не само политическата и духовна надстройка на обществото, но и неговата икономическа база. При комунизма няма частна собственост. Чрез експроприацията на едрата частна собственост и национализацията на средната и дребна частна собственост всичко става държавна собственост. Докато при фашизма държавата не пипа частната собственост. Тя продължава да бъде свещена и неприкосновена, включително и при нацисткия режим в Германия, който измежду всички фашистки режими е най-близкия до комунистическия тоталитарен модел. От тук идва здравината, пълнотата и дълготрайността на комунистическата диктатура, която в Съветския съюз продължи близо 70 години, а в страните от съветския блок – 45 години. От тук идва също слабостта и нетрайността на фашистките диктатури в Европа, които траят средно 20-25 години. А Третият райх просъществува всичко на всичко 12 години 3 месеца и 6 дни.

На фона на всичко казано до тук бръщолевенето на Велко Вълканов, че фашизмът и комунизмът били диаметрално противоположни и че било кощунство между тях да се слага знак за равенство, защото “комунизмът бил човеколюбие”, а “фашизмът човеконенавистническа теория и практика”, няма нищо общо с истината. Нещата стоят точно обратно. Комунизмът пръв създава тоталитарен режим още в началото на 20-те години на миналия век, а фашизмът създава тоталитарен режим в Германия 10 години по-късно; очевидно, подражавайки на комунистическия образец.

Комунизмът създава първите концентрационни лагери в Европа, нацизмът ги копира от съветска Русия, но ги и усъвършенства много повече в техническо отношение. Както се вижда от цитираната по-горе класация на най-големите палачи на човечеството през 20-я век, комунизмът в световен мащаб е избил много повече хора от фашизма (100 милиона срещу 20-30 милиона).

Ето защо основанията и аргументите за инкриминирането на комунизма като престъпен античовешки режим са може би повече и по-тежки отколкото тези за фашизма...

Но тъй като качествените характеристики на явленията трудно могат да намерят количествените си измерения, то мисля че комунизмът трябва да бъде инкриминиран като антихуманен, античовешки и престъпен режим, както това беше направено на Нюрнбергския процес с нацизма в Германия. За съжаление това и до ден днешен не е направено, макар всевъзможни форуми на тази тема да се правят.

Най-удобният момент за това беше след неуспешния опит за преврат в Москва, когато комунистическата партия на Съветския съюз (КПСС) беше разпусната, 19-23 август 1991 г.

Тогава в Москва можеше да се организира и проведе нещо като Нюрнбергски съд, на който комунизмът да бъде осъден като престъпен и античовешки тоталитарен режим. Това със сигурност щеше да бъде силно подкрепено от демократичните и антикомунистически сили от Централна и Югоизточна Европа, където нежните революции бяха вече станали. Но представители на левите сили в Западна Европа се обявиха срещу такава

радикално отричане и изобличаване на тоталитарния комунистически социализъм, защото щял да се урони в някаква степен престижа на социалистическите и социалдемократическите партии в Западната част на Европа. Буковски разказва как Елцин и Горбачов са били затрупани с камари от телеграми и писма, в които се настоява да не се предприема такава стъпка.

Независимо от това и от изтеклото вече не малко време, въпросът продължава да бъде все така актуален, както и преди.

Наш дълг е да инкриминираме комунизма както беше инкриминиран фашизма в края на Втората световна война като антихуманен и престъпен тоталитарен режим. Европа, която през първата половина на 20-я век роди тези два зловещи политически урода, сега трябва, морално и политически задължена е, да ги погребее така, че те да не могат никога повече да възкръснат нито като реална политическа действителност, нито като призраци. Така те никога повече няма да могат да станат изкушение за бъдещите политици не само в Европа, но и в целия свят.

Обявяването на 1 март за ден за ден за възпоминание на жертвите на комунизма в България беше посрещнато от някои уважавани от мен журналисти и научни работници като връщане на нещата в тази област назад към началото на прехода, към острата конфронтация между политическите сили. И за да се противопоставят на тази пагубна политика, те предложиха 1 ноември да бъде обявен за ден на национално помирение, както и други народи в Европа са го направили. На тях бих искал да кажа: не приятели националното помирение не става само с доброто пожелание. Освен желанието нужна е и смелостта да се каже и да се признае цялата истина за онова, което ни разделя. Да се признае публично не само онази част от истината, която не ни харесва.

Преди 20 години в качеството си на държавен глава, виждайки цялата безсмисленост на политическата конфронтация, аз поех инициативата да търся пътя към помирението, уви не се получи не защото идеята е лоша, а защото по лош начин я разбираха и искаха да я осъществяват.

Всяка страна в дебата смяташе, че нейната представа за истината е самата обективна истина и че друга истина не може да има. За съжаление така

стоят нещата и днес. Какво политическо помирение може да има с безпартийния комунист Велко Вълканов, когато той въпреки смазващата информация, доказваща че комунизмът в световен мащаб е избил по политически причини 3 пъти повече хора от фашизма. Какво помирение може да има с хора като Велко Вълканов и неговите приятели, които въпреки фактите, очевидните факти, могат да твърдят, че комунизмът бил израз на човеколюбие, докато фашизмът бил античовешка теория и практика.

Само едно изкопаемо, което през последните 20-25 години не е присъствало в този свят, в който всички ние живеем, може да си позволи да твърди подобни неща, на черното да казва бяло и обратното...